

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Marta Romańska

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku T. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., Syndyka masy upadłości "P." I. Spółki Jawnej w upadłości z siedzibą w J. oraz X. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przy uczestnictwie I. G.

o orzeczenie wobec uczestnika postępowania zakazu prowadzenia działalności gospodarczej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 kwietnia 2021 r.,

zażalenia uczestnika postępowania

na postanowienie Sądu Okręgowego w L.

z dnia 10 lutego 2020 r., sygn. akt IX Ga (...) (IX WSC (...)),

**uchyla zaskarżone postanowienie i pozostawia
rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego
w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w L. odrzucił na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. skargę kasacyjną uczestnika I. G. na postanowienie Sądu Okręgowego w L. z dnia 8 lipca 2019 r. wskazując, że pełnomocnik uczestnika

został zarządzeniem z dnia 6 listopada 2019 r. doręczonym w dniu 12 listopada 2019 r. wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi przez uiszczenie opłaty w kwocie 100 zł, złożenie pełnomocnictwa dla pełnomocnika, który podpisał skargę kasacyjną wraz z pięcioma jego odpisami oraz złożenie dwóch odpisów skargi, oznaczenie wszystkich uczestników postępowania i adresów jak również złożenie pisma usuwającego braki skargi wraz z pięcioma odpisami, w terminie tygodniowym od dnia doręczenia odpisami, pod rygorem odrzucenia skargi.

W dniu 18 listopada 2019 r. pełnomocnik usunął częściowo braki skargi składając cztery odpisy pełnomocnictwa umocowującego do działania przed Sądem Najwyższym zamiast pięciu oraz cztery odpisy pisma procesowego usuwającego braki skargi zamiast pięciu.

Skarga, której braków nie usunięto w określonym terminie podlegała odrzuceniu.

W zażaleniu na powyższe postanowienie uczestnik zarzucił naruszenie art. 398⁶ § 2 k.p.c. oraz naruszenie art. 379 pkt 4 k.p.c. podnosząc, że usunął wszystkie braki skargi jak również wyznaczenie do składu orzekającego sędziego M. W. powołaną na to stanowisko przez Prezydenta RP na podstawie uchwały nr (...)/2018 z dnia 5 grudnia 2018 r. podjętej przez Krajową Radę Sądownictwa, co do której składu są istotne wątpliwości zarówno co do skuteczności powołania, jak i braku gwarancji jej niezależności i niezawisłości. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie można podzielić zarzutu naruszenia art. 379 pkt 4 k.p.c. poprzez wyznaczenie do składu orzekającego, co do którego zostały podniesione wątpliwości co do skuteczności powołania, braku gwarancji niezależności i niezawisłości.

Zgodnie z punktem 1 i 2 uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 sprzeczność składu sądu w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa

uksztaltowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powołania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. W uzasadnieniu uchwały w punkcie VII Sąd Najwyższy wskazał, że w odniesieniu do sędziów sądów powszechnych mechanizm ustalania istnienia przesłanek z art. 379 pkt 4 k.p.c. powinien polegać na ocenie wadliwości zarówno poszczególnych postępowań konkursowych, jak też okoliczności odnoszących się do samych sędziów biorących w nich udział oraz charakteru spraw, w których orzekają lub orzekały sądy z ich udziałem. Muszą być spełnione obiektywne warunki postrzegania sędziego jako bezstronnego i niezawisłego, czyli należy się odwołać do wzorca normatywnego modelowego obserwatora, który nie może być utożsamiony z subiektywną oceną dokonywaną przez strony postępowania lub opinię publiczną w konkretnej sprawie. Należy uwzględnić szereg kryteriów, w tym wyższy stopień wymagań w stosunku do sądów wyższych szczebli ocenić czy powołanie nastąpiło po raz pierwszy, czy jest wynikiem przejścia awansowego do sądu wyższego rzędu. Mieć należy na uwadze możliwość wniosku stron o wyłączenie sędziego w toku postępowania i brak zastrzeżeń w tym czasie nie może pozostawać bez wpływu na następczą ocenę, czy doszło do naruszenia standardu bezstronności i niezawisłości sądu. Znaczenie mogą mieć też okoliczności dotyczące samego sędziego, w tym jego zaangażowanie w jednostkach podległych Ministrowi Sprawiedliwości lub innych organach wykonawczych lub Krajowej Radzie Sądownictwa, wypowiedzi dotyczące zachodzących zmian stwarzające poważne wątpliwości co do zależności między wskazaniem danej osoby jako kandydata na stanowisko sędziego a ujawnioną przychylnością wobec środowisk politycznych.

Skarżący nie przeprowadził tego rodzaju testu i nie wskazał na takie okoliczności, które poza powołaniem sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa po zmianach ustawowych, o których mowa w uchwale mogłyby prowadzić do uwzględnienia wniosku. Fakt orzekania przez wskazanego sędziego w innej

sprawie przed Sądem niższej instancji nie uzasadnia przyjęcia, że został wykazany brak bezstronności i niezawisłości sędziego.

Podzielić natomiast trzeba zarzut skarżącego, że wszystkie braki formalne skargi zostały przez niego uzupełnione. Z pisma z dnia 18 listopada 2019 r. wynika, że wskazanych zostało czterech uczestników postępowania, a zatem złożenie przez skarżącego pięciu odpisów skargi oraz pełnomocnictwa również w pięciu egzemplarzach (jedno wszyte do akt sprawy k 437 i cztery odpisy) są wystarczające do nadania biegu skardze.

Z tych względów orzeczono na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., nie rozstrzygając o kosztach postępowania zażaleniowego wobec treści art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c.